

VRAŽDA BEZ OBĚTI

Zora Beráková

motto

detektivní povídky

Vražda bez oběti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Zora Beráková
Vražda bez oběti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

VRAŽDA
BEZ OBĚTI

Zora Beráková

Praha 2016

Vrabc v hrsti

Bratři Pavel a Petr Hatinovi zdědili po dědečkovi pozemky na Královéhradecku. Dlouho si s nimi nedělali starosti, až se mladší Petr rozhodl od bratra pozemky odkoupit. Nabídka nebyla zanedbatelná, k odhadní ceně hodlal Petr připlatit ještě deset procent.

„Je to pro tebe výhodný, brácho. Pozemky stejně nejsou k ničemu, je to les a pole, žádněj z nich stavební parcela, aby měl někdo zájem o jejich odkoupení.“

Inženýr Pavel Hatina se zamyslel. Pozemky skutečně nejsou k ničemu, zbytečně z nich platí daň z nemovitosti. Peněžní hotovost je pro důchodce důležitější než pozemky, které nic nenesou. Přesto si vyžádal lhůtu na rozmyšlenou. Není marné se s někým poradit. Kamarád Roman se vyzná, má praktické zkušenosti.

„Prodávat pozemky je náramně problematická záležitost, kámo,“ vyjádřil se Roman.

„Jsou k ničemu, nemám z nich ani korunu, jen z nich musím každoročně platit daň,“ snažil se starému kamarádovi vysvětlit Pavel.

Roman zamyšleně pokýval hlavou.

„Já bych se na tvém místě informoval u starosty, jestli se na těch tvých pozemcích nebude náhodou stavět,“ poradil Pavlovi.

„To sotva, jsou na nich totiž pole a les.“

„Na tom tak dalece nezáleží, obec může územní plán přizpůsobit, to znamená změnit, jestliže to je ve veřejném zájmu,“ vysvětlil Pavlovi Roman. „Zatelefonuj napřed starostovi.“

* * *

Pavel kamaráda poslechl a nelitoval toho. Starosta mu prozradil, že obec pracuje na změně územního plánu za účelem rozšíření silnice, která zabere část jeho pozemků, právě těch u řeky.

„Mám výhodnou nabídku na odkoupení svých pozemků,“ prozradil mu inženýr Hatina. „Myslíte, pane starosto, že bych ty pozemky neměl prodávat?“

„V žádném případě,“ zněla starostova přesvědčivá odpověď.

„Dobře žes tam zatelefonoval, kámo,“ pochválil kamaráda Roman. „Za dnešní inflace je stejně problematické pozemky prodávat, daleko výhodnější je do pozemků investovat. To je aspoň můj názor.“

Inženýr Hatina opakoval kamarádova slova při nejbližší návštěvě bratrovi.

„Proto jsem se rozhodl, že svoje pozemky neprodám,“ prohlásil nesmlouvavě.

Petr jen stěží skrýval rozčarování.

„O tý změně územního plánu jsem neměl ani tušení,“ ujistil bratra. „A jestli je dneska výhodnější spíš do pozemků investovat, to je ovšem otázka. Přejde na to, o jaký pozemky běží. Ty naše jsou na draka, jsou vyloženě ztrátový, to ostatně víš sám.“

„Ale stejně je neprodám,“ trval na svém Pavel.

* * *

Po několika měsících se bratr Pavlovi ozval znovu.

„Měl jsi pravdu, brácho, obec fakticky projednává změnu územního plánu. Jenomže z těch tvých pozemků má ta plánovaná silnice zabrat jenom nepatrnou část. Ten zbytek zůstane zase ležet ladem.“

Petr si dal práci s vysvětlováním, jak jsou pole nevýnosná, družstvo, které na nich hospodaří, z nich platí směšný nájem, a ještě k tomu nepravidelně.

„Přesněji řečeno častěji neplatí, takže ty pozemky jsou fakt ztrátový. Daň z nich totiž několikrát převyšuje ten mizernej nájem, co nestojí ani za řeč. A abys věděl, brácho, daň z pozemků se bude od příštího roku zvyšovat, a to rok od roku pravidelně. Do tvého důchodu to zvyšování udělá pořádnou díru.“

Petr Hatina byl sice také v letech, avšak úspěšně podnikal, takže finanční starosti ho netrápily.

„Jsem ochotnej odkoupit zbytek tvých pozemků za stejnou cenu, jakou jsem ti nabídl za původní výměru. Přemýšlej o tom, brácho, tak výhodnou nabídku už od nikoho nedostaneš, za to ti ručím.“

Pavel Hatina se neubráníl důvodnému podezření. Bratr měl vždycky za ušima, už v útlém dětství se u něho projevil sklon k vypočítavosti, jako malý cvrček nabízel staršímu bratrovi ke koupi darované ovoce a různé pamlsky od rodičů nebo příbuzných. Proč tolik stojí o koupi jeho pozemků, když jsou podle jeho vlastních slov silně ztrátové? Do takového pochybného obchodu by se přece žádný podnikatel nepouštěl. Nevěřil mu, že o změně územního plánu nevěděl, jak tvrdí. Obec se patrně chystá stavět i na

zbývajících Pavlových pozemcích, proto o ně Petr tak stojí. Má to už předem všechno dokonale spočítané.

„Daniel s Gábinou si nepřejou, abych ty pozemky prodával, počítají s nimi jako s dědictvím. I oni pokládají za výhodné investovat do pozemků,“ vymluvil se Pavel na děti, aby se bratrovu sílícímu naléhání snadněji ubránil. „Nemám právo přání svých dětí nerespektovat.“

* * *

„Tak z těch bratrových pozemků nebude nic,“ postěžoval si Petr Hatina synům. Lomcovala jím zlost, byl pevně přesvědčen, že dosáhne svého. Pavel byl vždycky povolný, neměl rád komplikace.

„Ale vždyť to vypadalo, jako že je strejda prodá,“ podivil se starší Jakub.

„Pro důchodce to přece byla výhodná nabídka,“ přidal se k němu mladší Marek.

„Taky jsem si myslel, že na to skočí jako kočka na myš,“ zklamaně pokračoval jejich otec, „ale vymlouvá se na děti, že Gábina s Danem chtějí radši pozemky, pokládají je za výhodnější.“

„To se mi nezdá,“ poznamenal Marek. „Jak znám Gábinu, tak ta je na prachy žhavá. Tím spíš, že chce jít na plastiku s nose, sama mi to říkala, nelíbí se jí, že ho má moc širokej.“

„A Dan taky potřebuje prachy,“ připojil se k bratrovi Jakub. „Ty jeho chemický pokusy přijdou pěkně draho, povídal mi posledně, že jenom nádobíčko ho stojí několik stovek měsíčně. A že ho potřebuje fůru, každou chvíli mu něco vybouchne.“

„Taky říkal, že by rád vlastní laboratoř, táta mu furt nadává, že při těch svých pokusech ohrožuje nejen jejich byt, ale i sousedy,“ dodal Marek.

Jakub, který se už delší dobu rovněž zajímal o chemii, zasvěceně pokýval hlavou.

„Taková laboratoř není zadarmo.“

Dlouho se oba synové s otcem bavili o bratrancových pokusech, o jeho velkorysých plánech a o chamtivosti sestřenice Gábiny, až nakonec přemýšlivý Marek usoudil:

„Podle mýho by bylo nejlepší probrat to rovnou s nima. Je málo pravděpodobný, že by dávali přednost pozemkům, co nic nenesou, před prachama na ruku.“

* * *

Pozvali bratrance a sestřenici na frňana.

„Náš táta nabízí vašemu tátovi za ty pozemky slušný prachy, víc než slušný, ale váš táta je nechce prodat, vymlouvá se na vás, že jako chcete radši zdědit pozemky než hotový prachy.“

Dan s Gábinou se zatvářili překvapeně.

„My že chceme zdědit pozemky?“ žasla Gábina.

„Táta s námi o tom vůbec nemluvil,“ prozradil bratrancům Dan.

„Váš táta se namlsal,“ vysvětlil jim strýc Petr. „Na kousku jeho pozemků se má stavět nová silnice a on si představuje, že za ten cípeček dostane majlant. Ale bude těžce zklamanej, ta silnička je stavba třetí třídy a z jeho pozemků bude obec potřebovat jenom malou část, za kterou mu dá pár šupů.“

Vysvětlil synovci a neteři, že on nabízí jejich otci za zbývající pozemky stejnou sumu, jakou nabízel za původní výměru.

„To bys měl fůru prachů na ty svoje chemický pokusy, Dane.“

„A co já?“ nedočkávkově se ozvala Gábina. Zalekla se, že se s ní nepočítá.

„Pro oba by bylo prachů dost,“ uklidnil ji strýček. „Rozdělili byste se samozřejmě rovným dílem. Ovšem až jestli...“ Pochybovačně potřásl hlavou. „Váš táta si myslí, že se bude stavět na všech jeho pozemcích a že na tom trhne miliony jako před lety jedna statkářka. Ale ten zbytek jeho pozemků jsou pole a na těch se stavět nesmí.“ Na chvíli se odmlčel a potom dodal s jistotou zkušeného obchodníka: „Pro vás dva je důležitější peněžní hotovost, vy potřebujete životní jistotu, a nejenom planou naději, která se nikdy neuskuteční.“

„Samozřejmě,“ překotně se strýcem souhlasila Gábina. „Lepší vrabec v hrsti nežli holub na střeše.“

„Moje řeč!“ pochválil ji Petr Hatina. Zdá se, že neteř zdědila spíš moje geny než tátovy, pomyslel si s vnitřním zadostiučiněním.

Synovec s neteří slíbili, že věc s otcem projednají a pokusí se ho přemluvit, aby strýci pozemky prodal.

* * *

„Mám podezření, že bratr má informace o tom, že se na všech mých pozemcích bude stavět,“ poznamenal inženýr Pavel Hatina, když s ním dcera se synem začali projednávat spornou otázku.

„Strejda tvrdí, že se na polích stavět nesmí,“ snažil se otci vysvětlit Daniel. „A ty tvoje pozemky jsou z převážné většiny pole.“

„Bratr je podnikatel, jak víš,“ odpověděl mu otec, „a jako takový má dalekosáhlé styky. Dokáže si zjistit i to, co je normálně tajné.“

„Strejda ti nabízí tolik, že bys takovou sumu nedostal, ani kdyby ty pozemky od tebe odkoupila obec,“ zopakovala strýcova slova Gábina. „Peníze jsou peníze, za pozemky si nic nekoupíš, zvláště za takový, jaký máš ty.“

„Při dnešní inflaci je výhodnější investovat do pozemků,“ připomněl dceři kamarádův výrok Pavel Hatina. „Jejich cena se může šikovným prodejem mnohonásobit.“

Gábina to ale neuznávala.

„Lepší vrabec v hrsti nežli holub na střeše,“ opakovala známé přísloví, v němž poslední dobou našla zvláštní zalíbení.

Otec ji duchapřítomně chytil za slovo.

„Právě podle toho se řídím, dceruško,“ prohlásil s úsměvem a odešel do kuchyně, aby si připravil svůj urologický čaj.

Daniel s Gábinou s otcem nic nepořídili, umíněně trval na svém, že pozemky za žádnou cenu neprodá.

„Je tvrdohlavý jako mezek,“ stěžovala si Gábina bratranceům Jakobovi a Markovi. „Neprodá a neprodá, prohlásil, a jeho slovo prý platí. Jednou provždycky.“

Bratrancei si vyměnili několik výmluvných pohledů, doprovázených stručnými větami.

„Zkusíme to s ním sami,“ pravil potom Jakub. „Snad se nám podaří s ním pohnout, s paličákem.“

„Chceme jen jeho dobro,“ nechal se slyšet i Marek.

„A hlavně vaše dobro, když váš táta na vás nemyslí,“ dodal Jakub.

* * *

Schůze společenství vlastníků bytů se konají pouze dvakrát do roka, někdy pouze jednou, podle toho, co je k projednání. Výbor organizace se činí, majitelé bytů si nemohou stěžovat, že by se o dům nestaral.

„Až moc,“ začínají reptat někteří nespokojenci.

„Vypadá to, jako by se snažili za každou cenu utratit všechny peníze z fondu oprav.“

„Každý rok se na našem účtu shromáždí přes milion,“ nezapomene si omočit všetečná paní Číhaková, jíž v domě neřeknou jinak než Číhalová, nebo ještě častěji Číhalka. Nomen omen. Číhalce nic neujde, do všeho strká nos, zaručeně ví, co se kde šustne, a pokaždé dovede spolehlivě vysvětlit, proč se tak děje.

„Kdyby raději místo zbytečných serepetiček vyhlásili na příspěvky do fondu oprav stop stav, nebo je alespoň snížili,“ hudruje. „Polovička by na opravy baráku klidně stačila.“

Tentokrát se schůze vlastníků bytů koná jako obvykle koncem roku v bývalé kočárkárně, kterou už nikdo nepoužívá. Rodiče novorozenat si drahé kočárky raději berou do bytu, výtahy jim to usnadňují.

„Akorát před svátky,“ rozčilují se vlastníci bytů, „kdy člověk neví, kam dřív skočit.“

Přesto se na schůzi dostavili téměř v plném počtu. A udělali dobře, neboť se jednalo o důležitý zásah do jejich vlastnictví.

„Tahle místnost leží celý rok ladem,“ ujal se slova předseda Dejmek a pravicí opsal ve vzduchu široký oblouk. „Výbor společenství vlastníků proto navrhuje, aby byla tato nevyužitá místnost přestavěna na sklepy. Přestěhovaly by se do ní sklepy, které se nacházejí v patře, a místo nich by se v patře zřídily byty.“

Mezi shromážděnými to zahučelo nesouhlasem.

„A kdo se s těmi zatracenými krámy ze sklepů v patře má tahat?“

„Pozveme studenty,“ pohotově odpověděl předseda Dejmek. „Zaplaceno dostanou z fondu oprav.“

„Studenti se na takovou makačku vybodnou,“ ozval se inženýr Pavel Hatina. „Mají šikovnější příležitosti k výdělku, a ještě k tomu v cizině, nač by se tahali se zaprášenými krámy?“

„Tak tu práci nabídneme několika nezaměstnaným,“ nedal se předseda. „Ti se toho rádi ujmou.“

„To silně pochybuju,“ znovu mu odporoval Hatina. „Berou ostatně podporu v nezaměstnanosti, a přivydělávat si můžou příjemnějším způsobem.“

Dejmek se však nenechal jen tak snadno přesvědčit.

„Bezdomovci by jistě nepohrdli.“

„Bezdomovci!“ podrážděně vybuchli účastníci schůze.

„To už se můžem rovnou vystěhovat, když si do baráku nakvartýrujem bezdomovce!“

Jeden z členů výboru si pospíšil, aby předsedovu nemístnou ukvapenost napravil.

„Bezdomovce si do domu samozřejmě v žádném případě nebudeme pouštět,“ prohlásil rezolutně. „O přestěhování vašich věcí ze sklepů v patře do nových sklepů v přízemí se výbor postará, s tím nemusíte mít žádné starosti. Pře-

stavba se ostatně bude týkat jen části vlastníků, těch, co mají sklepy v patře.“

„Ale kraválem, špínou a obtížným zdoláváním překážek budeme trpět všichni bez výjimky,“ znovu se nechal slyšet inženýr Hatina.

„Tak to máme podle vás tenhle rozsáhlý prostor nechat ležet ladem?“ namítl předseda Dejmek. Hlas se mu chvil rozčilením.

„Může se nabídnout nějakému podniku, nebo třeba nějaké prodejně.“

„To by se tady taky muselo přestavovat a rámusu a svinstva by bylo ještě víc.“

„Dejte hlasovat!“ žádali přítomní. „Nač se zbytečně dohadovat?“

Hlasování vyznělo jednoznačně proti navrhované přestavbě.

„Přistoupíme tedy k jednání o položení dlažby,“ otráveně pronesl předseda.

„Zasejc se má dláždit?“ mrzutě zareagovali přítomní.

„Je už přece vydlážděno v přízemí.“

„Ale dlažba se má položit v celém domě,“ začal vysvětlovat předseda.

Shromáždění dávali hlasitě najevo svůj nesouhlas.

„Takovýhle přepychový dlažby a obklady se hodí do starobyklých paláců, který přetrvávají věky, a ne do paneláku s omezenou životností.“

„Do paneláku to je zbytečná investice, předem ztracená.“

„Vyhozený peníze!“

„Drahá dlažba ten panelák přežije o několik století!“

„Zasejc bude v celým baráku kravál a svinstvo!“

„Celý dlouhý týdný budeme znova balancovat po prknech a dávat pozor, abychom si nezlámali nohy!“

„Stačilo by přece vyměnit starý linolea za nový, to by přišlo daleko levněji a hlavně by se to provedlo rychle a nenápadně.“

„To by stálo stejně jako dlažba!“ vybuchl předseda. „Lino je dneska přepych, už jsme se na to informovali.“

„Nesmysl!“ hlasitě popřel jeho tvrzení inženýr Hatina. „Nejde přece jenom o dlažbu, ale taky o obklady na stěnách, jako je to v přízemí. Ať nám nikdo nevykládá, že položení lina by přišlo na stejný peníze jako přepychová dlažba a obklady stěn.“

Na jeho usvědčující tvrzení nenašel předseda Dejmek odpověď. Toho pohotově využil inženýr Hatina, aby ho definitivně odzbrojil nepopiratelnými fakty.

„Staří lidé, kterých je mezi vlastníky bytů většina, si koupili byty proto, aby v nich dožili v jistotě a klidu. Na to mají po celoživotní práci svaté právo a nikdo je toho práva nesmí zbavovat a nutit je, aby dožívali svůj život na staveništi.“

Jeho argumenty rozpálily předsedu Dejmka do ruda.

„Jestli budeme v jednom kuse brát na někoho ohledy, tak tenhle barák nikdy nepředěláme!“

To byla voda na Hatinův mlýn.

„Naše povinnost není dům přestavovat, ale udržovat ho v obyvatelném stavu. Platíme příspěvky do fondu oprav, nikoli do fondu přestavby. Dům je tady proto, aby sloužil nám, ne my domu.“

Jeho slova odměnili shromáždění spoluvlastníci bouřlivým potleskem.

* * *

Když se účastníci schůze shromáždili před výtahy, aby se rozjeli do svých bytů, přitočila se Číhalka k čekajícímu Pavlu Hatinovi.

„Dobře jste to předsedovi řekl, pane inženýre, to si za klobouk nedá. Měl byste být ve výboru, to by hned všechno vypadalo jinak.“

Hatina se na starou ženu shovívavě usmál.

„Výbor svou horlivost začíná přehánět,“ poznamenal věčně. „Ze začátku se osvědčoval ke spokojenosti všech, dal do pořádku některé nedostatky, třeba nové výtahy nebo automatické osvětlování a zhasínání na chodbách, rozhodně si počínal líp než výbory v ostatních domech, které sedí s rukama v klíně a o nic se nestarají.“

Oba vystupovali ve čtvrtém patře, Čiháková obývala dvougaroniéru přímo naproti třípokojovému bytu inženýra Hatiny. Když došli ke dveřím, Číhalka se k Hatinovi důvěrně naklonila.

„Namlsali se, páni výboři,“ sdělila mu polohlasem. „Moc bych se nedivila, kdyby se za našimi zády sčuchli s tou stavební firmou a...“ Výmluvně si zamnula tři prsty zvednuté pravice.

Hatina souhlasně přikývl.

„Vypadá to tak,“ přisvědčil. „Ta jejich přehnaná horlivost budí podezření.“

* * *

Předseda Dejmek se dvěma členy výboru se ještě pozdržel v bývalé kočárkárně.

„Tak jsme neuspěli,“ nespokojeně povzdechl jeden z členů výboru. „Nikdo nás nepodpořil.“

„To všechno zavínil ten Hatina,“ navztekaně zabručel předseda. „Kdyby jeho nebylo, podařilo by se nám lidi přesvědčit, nakonec by si určitě dali říct.“

„Co s ním uděláme?“

Členové výboru společenství vlastníků bytů byli už se stavební firmou napolo dohodnuti na přestavbě a počítali se slíbenými procenty, avšak právě skončená schůze jim udělala škrt přes rozpočet.

„Co s ním uděláme, jako s tím Hatinou?“ opakoval svou zbytečnou otázku člen výboru.

Předseda znechuceně pokrčil rameny.

„Proti jeho výřečnosti nic nezmůžem, lidi se nechají ukecat, jsou jako ty nemyslící ovce, kam beran, tam všechny za ním. S Hatinou se nedá nic dělat, leda snad pokusit se ho přemluvit mezi čtyřma očima.“

„To se nám těžko podaří.“

„Pak zbývá jediné kudla do zad,“ nemístně zažertoval předseda.

Ve skutečnosti se ale k násilí neuchýlil, naopak, na silvestra zazvonil u dveří Pavla Hatiny se sklenkou v ruce a pravděpodobně i s nadějí na získání nespokojence pro plánovanou přestavbu.

„Přišel jsem vám jménem výboru popřát všechno nejlepší k Novému roku, pane inženýre.“

Hatina ho pozval dál.

Špehýrkou v protějších dveřích všechno sledovala Číhalka.

Aha, leze ke křížku, ušklíbala se uštěpačně a vydržela čekat za zavřenými dveřmi, dokud Dejmek z Hatinova bytu neodešel.

* * *

Druhého ledna odvezli Daniel s Gábinou otce do nemocnice. Dostal žaludeční křeče, a než k němu stačili přivolat lékaře, upadl do bezvědomí. V nemocnici zjistili, že pacient vypil větší množství otráveného alkoholického nápoje. Přes intenzivní léčbu inženýr Pavel Hatina po necelém týdnu zemřel. Další oběť metanolové aféry.

„To ho otrávil Dejmek!“ rozhlašovala po domě Číhalka. „Přišel za Hatinou na silvestra s chlastem, viděla jsem to na vlastní oči.“

Během několika dnů mluvil celý panelák jednou řečí. Dejmek chtěl Hatinu zneškodnit, protože mu překazil výnosný obchod. Počítal s tím, že když ho odstraní, podaří se mu ostatní vlastníky bytů přemluvit k souhlasu s přestavbou.

Případ začala vyšetřovat kriminálka. Dejmek byl předvolán k výslechu.

„Podal jste inženýru Pavlu Hatinovi v inkriminované době alkoholický nápoj,“ obvinil ho vyšetřovatel. „Byl jste spatřen při činu, máme na to svědka.“

Dejmek se nepokoušel zapírat.

„To je fakt, pane inspektore, ale byla to jenom jedna malá sklenička prvotřídní slivovice, pravé Vizovické v originálním balení, to vám můžu dokázat.“ Na potvrzení svých slov vytáhl z kapsy lahev.

„To podezření nevyvrací,“ namítl vyšetřovatel. „Musel by vám někdo dosvědčit, že jste zemřelému nabídl nezávadný alkohol. Můžete nám přivést svědka?“

Dejmek smutně zavrtěl hlavou.

„Zato my máme proti vám svědky, že jste měl s inžený-

rem Hatinou ostrý spor o přestavbu domu, a to poskytuje důkaz proti vám jako hlavnímu podezřelému z vraždy.“

* * *

Dejmek by se nevyhnul únavnému vyšetřování a patrně i vazbě, kdyby se na kriminální policii nepřihlásil syn zesnulého Daniel.

„Na Nový rok pozvali moji bratrance Jakub a Marek Hatinovi, synové tátova bratra, mého otce na skleničku. Když se tatínek od nich vrátil domů, měl pořádně v hlavě a říkal, že synovci byli náramně pohostinní a ustavičně mu nalévali, přestože odmítal. Normálně totiž nepije, má vysoký tlak. A v noci se mu udělalo špatně.“

„Jste s rodinou otcova bratra v přátelském vztahu, nebo mezi sebou máte nějaké nedorozumění?“ chtěl vědět vyšetřovatel.

Daniel ho obeznámil se sporem o pozemky, které otec nechtěl bratrovi prodat.

„Takže příbuzní měli vážný motiv?“

Daniel to nepopíral, přestože se sám zdráhal tomu uvěřit. Svědomí mu však velelo nic nezamlčet.

Jakub a Marek Hatinovi, stejně jako jejich otec, vytrvale zapírali, že by strýci podali alkohol otrávený metanolem.

„Přerazil bych jim pazoury, kdyby se dotkli takového svinstva!“ ujistil vyšetřovatele.

Podezření proti podnikateli Petru Hatinovi a jeho dvěma synům bylo sice nastoleno, avšak chyběly důkazy. Ty kriminální policii bezděky poskytl Karel Svoboda, majitel večerky nacházející se v přízemí domu, v němž Hatinovi bydleli. Svoboda byl právě stíhaný v souvislosti s metano-

lovou kauzou, ve skladě jeho prodejny našla policie několik set lahví s otráveným alkoholem.

„Znáte podnikatele Petra Hatinu?“ zeptali se ho u výslechu.

„Samozřejmě,“ přisvědčil Svoboda. „Bydlí u nás v baráku.“

„A podnikateli Hatinovi nebo některému z jeho synů jste taky prodal závadný alkohol?“

„Podnikateli Hatinovi osobně. Ale já tehdy nevěděl, že ten alkohol není v pořádku.“

„Víte s jistotou, že jste ho prodal Petru Hatinovi?“

„Vím to na beton. Moc jsem se tenkrát divil, že si takovej pracháč kupuje na silvestra lacinej šnaps.“

Petr Hatina byl usvědčen, jeho synové ale svorně zapírali. Neměli prý tušení, že strýci nabízejí otrávený alkohol. Kriminalisté však byli neúprosní.

„Počítali jste s tím, že po strýcově smrti zdědí pozemky jeho děti a ty vám je ochotně prodají.“

Mladší Marek vyčerpávající výslech nevydržel.

„Táta o ty strejdovy pozemky moc stál, mělo se na nich stavět.“ Postupně se přiznal ke všemu. „Ale s tím chlastem to byl tátův nápad,“ dokončil svou výpověď. „My jsme ho s bráchou jen poslechli.“

Balada z Karlína

Eman Korbelař slyšel, jak sousedka odvedle opatrně odemkla dveře a zase je za sebou tiše zavřela. Následovalo otočení klíče v zámku a hned nato lehounké ťuknutí, jak pověsila klíč na zárubeň dveří. V té chvíli se po viaduktu s hukotem a duněním přehnal vlak.

Na podobné zvuky byl Eman za těch třicet let, co u karlínského viaduktu bydlel, už zvyklý, skoro je nevnímal, ale tentokrát se do obvyklého rachotu mísilo něco nového, cizího a dosud neslyšeného. Dlouho si lámal hlavu, co by to mohlo být, ale stejně na to nepřišel. V průmyslové čtvrti, jako je Karlín, se vyskytuje množství zvuků a pazvuků, které se navzájem všelijak proplétají, překrývají a spojují, takže nějaký ten randál navíc se docela dobře ztratí.

Sousedka Květuše Kočová byla tichá a pracovitá osoba, uklízela v nedalekém bistro, aby si přivydělala k důchodu, a dvakrát týdně se vracívala domů až k půlnoci, jako třeba dneska. Po baráku ji pomlouvali, že je na prachy, že hrabe, kde se dá, a na nahrabaném si sedí jako kvočna na vejcích. Dávno si mohla tu svoji mrňavou cimru vyměnit za něco slušnějšího, kde by se dalo pohodlně bydlet, jenomže to by musela pustit chlup. Ale kdepak Kočová, ta by si pro halír nechala koleno vrtat. Že tu prý bydlí celý život, v Karlíně vyrostla a nedovede si představit, že

by bydlela někde jinde. Povídali, že mu hráli... Škudlí, to je to pravé slovo. A pro koho?

Když se sem Eman Korbelař před třiceti lety přistěhoval, byla Květuše Kočová ještě svěží mladice, něco málo přes třicet, sice žádná sexbomba, ale za hřích každopádně stála. Korbelař po ní mlsně pokukoval, sledoval ji oknem, až se bude vracet z práce, aby jako náhodou otevřel dveře a prohodil s ní pár slov.

Jenomže Květuše si ho nevěšila, pracovala tehdy v Kolbence a tam si namluvila nástrojaře Fantla. Chlap jako hora, ruce jako lopaty, ale byl ženatý. Za Květuší si chodil pro radost, často u ní strávil i několik nocí po sobě, to když jeho stonavá žena ležela zrovna v nemocnici. Ženské v baráku na ni nasazovaly, že je coura vypočítavá, že čeká, až Fantlova žena zhasne, aby se mohla nastěhovat k němu. Fantl měl totiž v Počernicích domek.

Eman ale na žádné pomluvy nedbal a dál po fešné Květuši házel očkem. Bydlel ve stejném bytě co dneska, tehdy ještě v podnájmu u vdavekchtivé vdovy, jejímž nástrahám později podlehl. Byty pro svobodné tenkrát neexistovaly, bylo jich málo i pro rodiny, přidělovaly se podle přeplněných pořadníků, a tak jednopokojový byt, třebaš čtvrté kategorie, nebyl k zahzení, i když nádavkem s vdovou.

Když mu žena umřela, byla Květuše Kočová padesátice, ale pořád ještě pohledná, třebaže trochu víc při těle. Nástrojař Fantl za ní chodil už jen zřídka a téměř při každé jeho návštěvě se za zdí strhla hádka, někdy mírnější, jindy zase prudší. Ženské po baráku roznášely drby, že se Kočová snaží ovdovělého Fantla přinutit k sňatku a on se vytrvale vzpouzí, vymlouvá se na provdanou dceru a její rodinu, že kvůli ní není v jeho počernickém domku místo.

Eman Korbelař se snažil využít příležitosti.

„Květuško,“ vemlouval se do sousedčiny přízně, „vy jste sama, já jsem sám, takovou dobu bydlíme vedle sebe, co abysme to dali dohromady? Já to tady pěkně zrichtuju, z předsínky udělám záchod a koupelnu, probourám dveře k vám, co říkáte? Dobře víte, že makat dovedu, léta jsem dělal políra a v zedničíně se vyznám. Když spojíme můj jednopokoják s vaší cimříčkou, tak budeme mít dva plus jedna s příslušenstvím. Žádná čtyřka. A když si navíc ještě pořídíme plynový topení, budeme si žít v jedničce jako milostpáni. Co vy na to, Květuško?“

Odpověď nebyla povzbudivá.

„Já tu svoji cimříčku, jak říkáte, schraňuju pro neteř. Je tady hlášená a jednou po mně bude dědit.“

Korbelař se nedal tak snadno odbýt, přespříliš dlouho v srdci hýčkal svůj sen o společném životě s Květuší.

„Copak si myslíte, že mladý dneska stojí o takovýhle bydlení? Samotná cimra bez příslušenství, záchod na chodbě společnej pro celý patro... Kdepak!“

„Co by nestáli?“ málem se urazila Květuše Kočová. „Neteř chodí s jedním výtvarníkem, ten tady bude mít ateliér. Pro ateliér to je jako stvořený.“

Ať ji Eman přemlouval sebevíc, ustavičně vedla svou: Neteřin výtvarník bude mít jednou v její světnici ateliér.

Korbelař se zatvrdil. Nějaký čas se sousedce vyhýbal, potom ho však zatvrzelost přešla a začal znovu. Když spojíme můj jednopokoják s vaší cimříčkou...

Tak to šlo měsíc za měsícem, ale marně. Květuše Kočová byla neoblomná. Že by pořád ještě počítala s Fantlem?

* * *

Za zdí se stále nic neozývá, žádné odemykání dveří, když Květuše Kočová odchází do práce, žádné ťuknutí klíče o zárubeň, když se vrací domů. Už několik dní. Možná někam odjela, anebo se stěhuje do Počernic k Fantlovi...

Eman Korbelař váhal, má-li zaklepat na sousední dveře. Posledně se nerozešli zrovna v dobrém. Květuše mu dokonce vmetla do tváře, aby se laskavě staral sám o sebe. Ale co když je nemocná a potřebuje pomoc?

Nerozhodně přistoupil k jejím dveřím a zaklepal. Jednou, podruhé. Potom zabouchal. Z protějších dveří vykoukla rozčuchaná hlava staré Bubeníkové.

„Nevíte, co je s paní Kočovou?“ otázal se jí jako školák, přistižený při opisování.

„Jak bych mohla vědět?“ zaškaredila se největší drbna z baráku. „Já ji furt nešpicluju,“ dodala výmluvně a vztekle zabouchla dveře.

Korbelař nepřestával dávat pozor, neuslyší-li za zdí sebe-menší šramot. Konečně se dočkal. Někdo vytrvale klepal na sousední dveře. Rychle vyšel na chodbu. Před prahem Květuše Kočové přešlapovala starší žena.

„Hledáte někoho?“ nedočkavě ji oslovil Eman.

„Paní Kočová nepřišla několik dní do práce,“ odpověděla neznámá. „Jestli třeba neonemocněla... Ale že ani nezatelefonovala... To je divný.“

Vyslovila totéž, co se honilo hlavou Korbelařovi.

„Já ji taky za zdí neslyším,“ poznamenal. „Skoro celý týden.“

„Třeba by o ní věděla její neteř,“ uvažovala žena. „Jenomže tu já neznám, nevím ani, jak se jmenuje a kde bydlí nebo pracuje.“

Z protějších dveří se vysunula hlava pokrytá množstvím natáček.

„Jmenuje se Eliška a prodává v Bílý labuti,“ oznámila stručně a vzápětí zmizela za přibouchnutými dveřmi.

„No jo, Eliška...,“ zanaříkala neznámá. „V Bílý labuti... To je jako jehla v kupce sena. V takovém obchodáku může prodávat fůra Elišek...“

„Ale každá z nich nemá tetu u karlínského viaduktu,“ namítl Eman Korbelař. „To chce zatelefonovat na osobní oddělení.“

Neznámá ještě několikrát přešlápla na rohožce, potom utrousila:

„Tak jo, já to řeknu vedoucímu.“

Korbelař jí nabídl, že může zatelefonovat od něho, žena se však zdráhala.

„To musí vyřídit vedoucí sám. Já se měla jen podívat, co s ní je.“

Eman Korbelař, poháněn úzkostí a obavami, zatelefonoval na osobní oddělení Bílé labutě. Ukázalo se, že v obchodním domě zdaleka neprodává tolik Elišek, aby tu pravou bylo nutno hledat jako příslovečnou jehlu v kupce sena.

Za několik minut přišla k telefonu Eliška Řandová.

„Já mám od tetina bytu klíč,“ prohlásila, když jí Korbelař vysvětlil, oč jde. „Za hodinu mi končí šichta, takže za půldruhý hodiny jsem u vás.“

* * *

Když s Korbelařem za zády otevřela dveře tetiny světnice, vyvalil se proti nim těžký nevětraný vzduch s příměsí nede-

finovatelného pachu. Oba překvapeně couvli, vzápětí se však Eman přemohl a vkročil dovnitř. A tam ji uviděl.

Ležela vedle stolu, ruce rozhozené, hlavu zvrácenou a pod ní se na světlém koberci černala zaschlá kalužinka krve. Na první pohled bylo jasné, že je mrtvá. Dokonce několik dní.

Eliška se s pláčem dala na útěk, marně se Korbelář snažil ji zadržet. Sňal ze zarábně Květušin klíč, aby byt nezůstal napospas zvědavcům, pečlivě zamkl a zatelefonoval na policii.

* * *

Lékař prohlásil úmrtí Květuše Kočové za vraždu, k níž došlo před čtyřmi až pěti dny, to znamená v sobotu, nejpozději v neděli. Příčinou smrti nebyla rána do hlavy, nýbrž uškrcení. Zranění na hlavě si Kočová způsobila nárazem na hranu stolu, když se kácela k zemi.

Eman Korbelář se rozpomněl na sousedčin návrat v sobotu před půlnocí, kdy naproti po viaduktu uháněl rychlík a on v jeho rachotu zachytil jakési cizí, nezvyklé zvuky. Náhle si uvědomil, že to, co slyšel, mohlo být chrop-tění škrčené Květuše Kočové a patrně i následný pád jejího těla. Při průjezdu vlaků se domovní zdi otřásají, takže nezřetelný náraz se ztrácí. Chytře si to vrah načasoval, napadlo ho, musel zdejší poměry dobře znát.

První podezřelou se samozřejmě stala neterř Eliška Řandová.

Bránila se zuby nehty. Proč by to dělala? Kvůli bytu? K smíchu! Bydlí přece u rodičů v dvoupokojovém bytě první kategorie a jako jedináček tam má veškeré pohodlí.

„Máte klíč od tetina bytu,“ namítl vyšetřovatel. „A zámek nebyl vypáčen ani jinak poškozen, nevykazuje žádné stopy násilné manipulace. Pachatel si musel otevřít vlastním klíčem.“ Zajímalo ho také, proč zavražděná Květuše Kočová nenechávala po zamčení klíč v zámku. „Každý to přece tak dělá, nevěší ho na futro. Zavražděná byla osamělá žena, měla důvod k opatrnosti.“

I pro to našla Eliška Řandová logické vysvětlení.

„To dělala teta kvůli tomu, že pokud by onemocněla nebo podobně, tak bych se nedostala dovnitř, kdyby z druhé strany trčel její klíč.“

„Proč jste policejně hlášena u tety v Karlíně, když bydlíte u rodičů v bytě první kategorie?“ chtěl vědět vyšetřovatel.

Odpověď ze sebe Eliška Řandová soukala pracně a rozpačitě.

„Můj snoubenec je výtvarník a v bytě po tetě si chce jednou zařídit ateliér... Zatím bydlí na ubytovně ještě s dvěma nocležníky. Jenomže pokojík třikrát čtyři metry je pro tři chlapy samozřejmě malý. Pro mého snoubence obzvlášť, on totiž navrhuje plakáty pro jednu reklamní agenturu a potřebuje hodně místa k práci. A ta světnice po tetě...“ Usedavě se rozplakala.

Další podezřelý... A měl pádný motiv, potřeboval životní prostor. Zvyky Květuše Kočové samozřejmě znal od její neteře Elišky a ke klíči se také mohl snadno dostat. Podezření proti němu ještě zesílilo, když kriminalisté zjistili, že z bytu zavražděné zmizela spořitelní knížka se šedesáti tisíci. V bistru, kde Květuše Kočová pracovala, o spořitelní knížce věděli, Kočová si na ni ukládala svůj výdělek a z důchodu žila, jak se svěřila několika zaměstnancům.

Výtvarník David Škorpil, Eliščin snoubenec, penězi zrovna neoplýval, pro reklamní agenturu nebylo dost zakázek a konkurence mezi návrháři plakátů byla značná.

* * *

Všichni nájemníci z domu proti karlínskému viaduktu byli postupně vyslechnuti. Pan Fára z přízemí si vzpomněl, že když se v sobotu před půlnocí vracel se psem domů, srazil se mezi vraty s nějakým dlouhánem. Jeho podoby si v šeru nevšiml, jenom si pamatuje, že měl brýle, protože jak se s ním nečekaně srazil, upadly mu na zem. Dlouhán se pro ně mrštně shýbl a rychle zmizel.

Jestliže neznámý muž zvedl brýle ze země mrštně, musel být ještě mladý. A David Škorpil je nejen mladý, ale i vysoký, a navíc nosí brýle. Když ho však kriminalisté kontaktovali, popřel, že by se v inkriminované době v onom karlínském domě nacházel, a ukázal vyšetřovateli neporušené brýle, na nichž bylo zřetelně vidět, že jsou nošeny už delší dobu.

Eman Korbelař upozornil kriminalisty na Fantla, který za Květuši Kočovou po celá léta docházel. V poslední době však mezi nimi propukaly spory doprovázené hlasitými hádkami. Fantl zvyklosti zavražděné podrobně znal, jistě měl od její světnice klíč a věděl patrně i o jejích úsporách. Není vyloučeno, že by se mu hodily. Barák mu zestárl a zchátral, potřeboval opravit.

Najít v Počernicích starousedlíka Fantla bylo pro kriminalisty náramně snadné. Jeho trestní rejstřík byl dosud bez poskvrny, těšil se mezi lidmi dobré pověsti. V domku s ním žila dcera se dvěma dospívajícími dětmi, která byla zaměstnaná v Hyberské ulici jako optička.

Kriminalisté se jí zeptali, zda v posledních dnech obstarávala otcí nové brýle.

„Ovšem,“ odpověděla bez zaváhání, „otec už nové brýle nutně potřeboval.“

Fantl se rázem ocitl mezi podezřelými z vraždy Květuše Kočové.

* * *

V domě naproti karlínskému viaduktu to vřelo jako v přetopeném kotli. Bubeníková, největší drbna z baráku, se nemohla dočkat, až bude předvolána na kriminálku. Při výslechu se z ní informace valily přímo proudem.

„Von Korbelař Kočovou furt uháněl, chtěl tu její cimru, aby měl dvoupokoják. Že prej udělá z předsínky koupelnu a záchod...“

Vyšetřovatel měl co dělat, aby proud její řeči zastavil. Bubeníková ho vůbec nepustila ke slovu.

„Odkud to všechno víte?“

„Květuše mi to sama říkala, že jí prej nedá pokoj. Furt dáme to dohromady, Květuško, vy jste sama, já jsem sám... To by sis, holka, dala, povídám jí. Tvoji cimru by shrábl, vobšourník jeden, tebe pak vyštval a do zrichtovaného kvartýru by si přivedl dvacítku.“

„A co vám Květuše Kočová ještě říkala?“ zajímal se vyšetřovatel.

„Že Korbelařovi tu svoji cimru nedá, že ji schovává pro neteř. Vona, totiž ta neteř, má známost s jedním výtvarníkem...“ Následoval nový příval informací, v nichž mimoděk potvrdila výpověď Elišky Řandové, a bohatě zvýšila počet podezřelých, mezi něž se nakonec dostala i ona sama.

Přičinila se o to domovnice Jelínková, hned po Bubeníkové druhá největší drbna z baráku.

„To se nedivím, že Bubeníková na Korbeláře nasazuje. Vona by ho nejradši sama klofla. Když jí upláchl ten její, protože už to s ní nemohl vydržet, pověsila se na Korbeláře jako pijavice. Každou chvíli mu klepala na dveře, hnedka s koláčem, hnedka zasejc s bůčkovou pečínkou, a to si pochutnáte, pane soused, já dvacet let vařila v Ambassadoru, nemohli si mě tam vynachválit... Jenomže Korbelář ani slyšet, tlustý ženský, to prej není jeho gusto.“

„To má člověk za to, že má soucit s bližním,“ horšila se Bubeníková, když se o výpovědi Jelínkové doslechla. Domovnice si totiž podrobnosti o svém výsledku nenechala pro sebe, rozhlásila je patřičně okořeněné po celém baráku.

„Mně se Korbeláře zželelo,“ reagovala na její sdílnost Bubeníková, „když mu umřela žena, chtěla jsem mu kapánek přilepšit. Já jsem lítostivá...“

* * *

Podezřelých byla celá řada, ale zatím se nedalo rozhodnout, kdo z nich je pachatel, zda bezprostřední soused zavražděné Eman Korbelář, její neterž Eliška Řandová, výtvarník David Škorpil, bývalý nástrojař Fantl, Bubeníková či snad někdo další. Každý z nich měl motiv, avšak žádný nemohl prokázat spolehlivé alibi.

Výtvarník David Škorpil byl nucen několikrát změnit výpověď, když kriminalisté zjistili, že na ubytovně nebyl celou sobotu, jak původně tvrdil. Nakonec mu poskytla alibi Eliška Řandová. Celá uzardělá přiznala, že David byl v sobotu v noci u ní.

„Naši odjeli na chatu, tak jsme toho využili...“

„A kdy od vás odcházel?“

„Až ráno,“ špitla stydlivě a zrudla ještě víc.

Výtvarník David Škorpil a jeho milá Eliška mají tedy oba alibi, tím spíše, že ani Fára z přízemku nepoznal při konfrontaci v Davidu Škorpilovi muže, s nímž se oné sobotní noci srazil mezi domovními vraty, když se vracel po venčení svého psa domů.

* * *

Zdálo se, že případ uvízl ve slepé uličce. Logická dedukce jednoznačně směřovala k výtvarníku Davidu Škorpilovi, jeho alibi však bylo nyní neprůstředné. Poručík Bláha ale na neprůstředná alibi nevěřil. Neprůstředné alibi bylo pro něj právě ze všeho nejpodezřelejší.

Vzal to z opačného konce. Osobně si zašel za Škorpilovými spolubydlícími na jejich pracoviště a po krátkém přátelském rozhovoru získal dojem, že mu patrně mají co říct. Smluvil si s oběma schůzku na ubytovně.

„Zařídte to tak, aby tam Škorpil nebyl. A samozřejmě zachovejte naprosté mlčení, to vám snad ani nemusím připomínat.“

Slíbili, že to tak provedou, cítili se poctěni, že se stali účastníky závažného kriminálního vyšetřování. To se každému smrtelníkovi nepoštěstí.

Na dobu návštěvy poručíka Bláhy koupili pro Davida Škorpila lístek do kina na americký akční film. Aby v něm nevzbudili podezření, namluvili mu, že do kina měl jít zámečník Olda, ale vlezlo mu do toho něco neodkladného. Musí totiž za kámoše vzít noční.

Poručík Bláha ohodnotil plakátovou výzdobu pokojíku na ubytovně.

„Tohle všechno vytvořil Škorpil tady na tom plácku?“

„Jo,“ přisvědčil frézař Karel, „ale furt remcá, že nemá místo.“

Chvíli se bavili na téma, o němž toho nikdo z nich příliš nevěděl. Zámečník Olda viditelně znervózněl, oba věděli, že na řadu přijde něco závažnějšího, týkajícího se vraždy.

Karel do něho několikrát štouchl, a když se Olda k ničemu neměl, připojil k štouchanci pobídku:

„Řekni to, kámo. No tak mluv, vole!“

Olda si rozpačitě odkašlal. Poručík Bláha se na něj povzbudivě usmál. Cítil, že se blíží jeho příležitost.

„Já jel tehdá v sobotu domů, bydlím v Ústí nad Labem,“ chraptivým hlasem spustil Olda. „Ten vlak vyjíždí po jedenácté v noci z Hlavního nádraží.“ Na chvíli se odmlčel, jako by se zalekl své výpovědi. Karel ho nenápadně dloubl kolenem. „A když jsme přejížděli po karlínským viaduktu,“ pokračoval Olda už směleji, „tak jsem měl v jednom momentě dojem, že v jednom okně v protějším baráku vidím Škorpila...“

Poručík Bláha dobře věděl, s jakou obezřetností musí volit slova.

„Opravdu?“ užasl opatrně. „Za takovou chvíličku jste ho poznal?“

„Ani ne tak Škorpila, jako spíš to jeho klaunský sáčko,“ podotkl Olda.

„A co tam Škorpil dělal?“ chtěl vědět poručík. „To se vám taky podařilo rozeznat?“

Olda bezradně pohlédl na Karla, jako by u něho hledal radu.

„Řekni to, no tak to řekni, vole!“ nepřilíš vybíravými slovy ho povzbudil spolubydlící.

„Já měl v tom momentě dojem, jako by se s někým pral,“ vyrazil zámečník Olda, vzápětí však dodal: „Ale to byl jenom dojem, rozumíte... Tehdy jsem stačil akorát zaregistrovat to šílený sáčko a pak brejle, jak se v nich odráželo světlo. I když po viaduktu nejede vlak plnou rychlostí.“

„Šílený sáčko, říkáte?“ chytil Oldu za slovo poručík Bláha. Kriminální technici zjistili, že za nehty oběti uvízla textilní vlákna a vrstvička pachatelovy pokožky, když se napadená bránila.

„Jo, přesně, šílený sáčko,“ přisvědčil Olda. „Takový kostkovaný, křiklavý, jako nosej klauni v cirkuse. Jak může na sebe něco tak hnusného vůbec vzít.“

„Ale Škorpil ho nosí, jedině když jde za tou svojí, to honí vodu. Jináč si ho šetří a vohákne se do normální bundy,“ připojil se k Oldovi frézař Karel.

Poručík Bláha nenápadně zašilhal ke třem úzkým skříňkám v rohu.

„To si dneska do kina jistě taky vzal to svoje parádní sáčko...“

Karel vyskočil od stolu.

„Kdepak!“ zvolal hlasitě a hnal se do kouta. „Von si ho šetří.“ Zastavil se před skříňkami. „Kdyby tu almaru neměl zamčenou, tak vám to jeho šílený sáčko ukážem.“ Jeho pohled výmluvně utkvěl na Oldovi.

Poručík Bláha pochopil. Aby neměl zámečník na takovou obyčejnou skříňku nějaký obyčejný figl!

„V tomhle případě, mládenci, máte moje požehnání... úřední povolení.“

Olda jediným pohybem ruky otevřel dveře prostřední skříňky a vytáhl z ní pestré kostkované sako visící na ramínku.

„To je teda kus!“ uznale se vyjádřil poručík Bláha. „Něco takovýho si na sebe troufne vzít jedině umělec.“ Prohlížel si sáčko ze všech stran, promnul jeho látku v prstech, zajel do kapes. Žádný z obou spolubydlících se nedivil, když si sáčko nakonec odnesl s sebou.

„Jako předmět doličný,“ vysvětlil jim. „Škorpil svoje sáčko najde v kanceláři kriminálky, oznámíme mu to.“

* * *

Svázat všechny volné konce dohromady už nebylo pro zkušného kriminalistu nesnadné. Alibi Davida Škorpila začalo dostávat trhliny.

Že byl u Elišky ze soboty na neděli celou noc? To tvrdí Eliška Řandová, která rovněž patří mezi podezřelé. Poručík Bláha však ve své praxi ztekl už nejedno neprůstředné alibi. V důvěrném rozhovoru se zamilovanou prodavačkou, ničím nepřipomínajícím výslech, se dozvěděl, že Eliška, znavená milostnými hrátkami, které začaly už v sobotu po poledni, se navečer pohroužila do tvrdého spánku, a když ji z něho David vyrušil, zeptala se ho v rozespalosti, proč odchází tak brzy.

„Protože už je ráno,“ odpověděl jí.

„Ráno?“ podivila se Eliška.

„Ano, je neděle ráno,“ obelhal ji David a bezstarostně odešel.

Vášnivým milováním vyčerpaná děva se nenamáhala podívat na hodiny, uvěřila jeho slovům. Času měla dost,